

MIJN BEST WEL BIZARRE

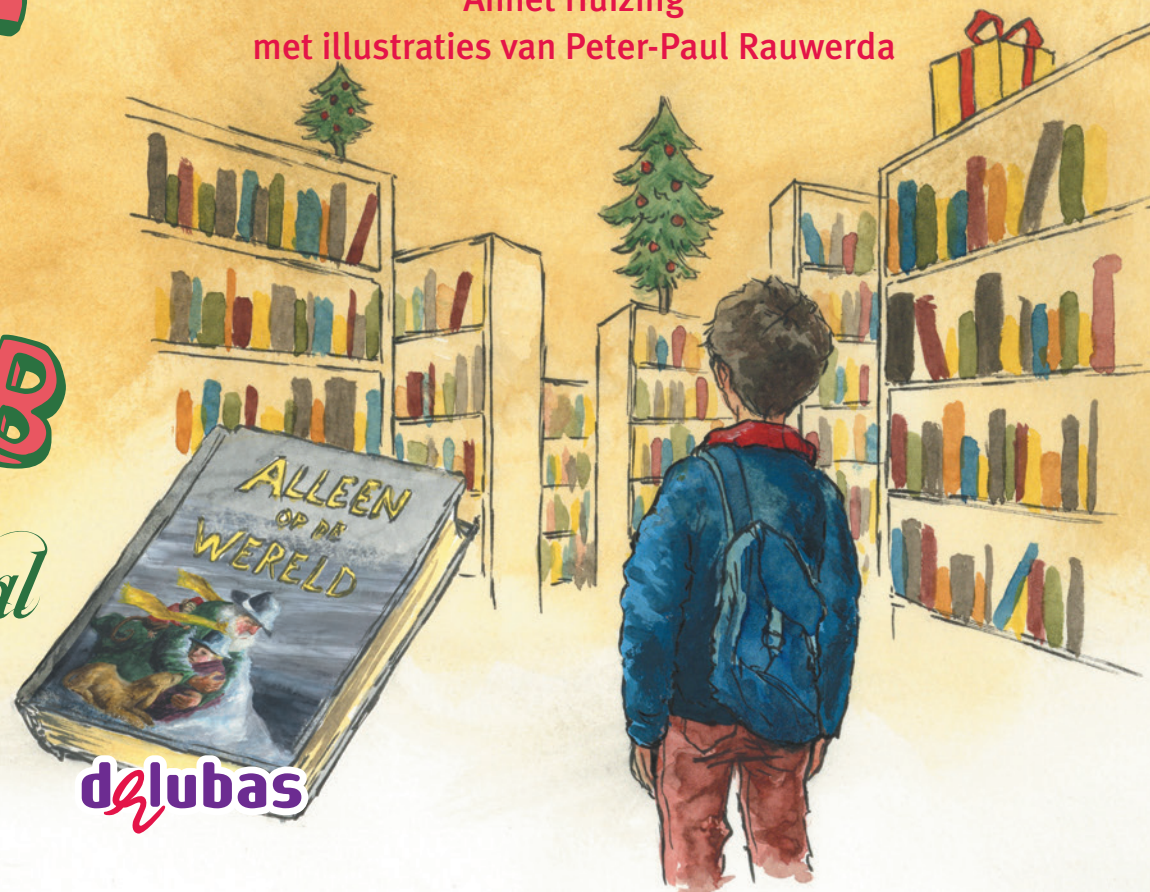

KERST IN DE BIEB

*een
kerstverhaal*

Annet Huizing
met illustraties van Peter-Paul Rauwerda

delubas

Het was 24 december, half vijf. Mijn moeder bivakkeerde al dagen in de keuken. De afzuigkap maakte overuren, haar koksmes hakketakte driftig op de snijplank en de koelkast pulde uit. Kerst is voor mijn moeder het hoogtepunt van het jaar. Voor mij het absolute dieptepunt. Dat zal ik even uitleggen.

Zij vindt dat je kerst met zo veel mogelijk mensen moet vieren. ‘Niemand mag alleen zijn met kerst,’ zegt ze. Ja, zo is ze dus. Maar ze slaat een beetje door. Al vanaf 1 november begint ze een strooptocht door ons dorp om mensen te zoeken die met kerst in hun eentje zijn. Zoals de weduwe van nummer twaalf, de kinderen zonder ouders uit het AZC, een stel bejaarden en de Oekraïense vrouw die haar man zo mist. En nog een handvol andere eenzame zielen. Die duwt ze dan een zelfgemaakte uitnodiging onder hun neus. ‘Wel komen, hoor,’ zegt ze erbij. Echt, ze durven geeneens nee te zeggen, volgens mij. En als al die mensen dan nog alleen voor het kerstdiner kwamen, maar nee, al vanaf kerstavond, 24 december, bezetten ze het hele huis. Ze zitten zelfs op de bedden te eten, zodat je een week na kerst nog steeltjes van stoofperen tussen je lakens vindt.

‘Niemand mag alleen zijn met kerst,’ zegt m’n moeder dus. Tja, zeg dan nog maar eens dat je geen zin hebt in al dat bezoek. Aan m’n vader heb ik niks: die gaat gewoon de hele kerst achter z’n schaakbord zitten om beroemde partijen na te spelen en doet alleen z’n mond open om er een stuk kalkoen in te schuiven.

Het was dus 24 december, half vijf.
‘Ik ga nog even naar de bieb,’ zei ik tegen m’n vader.
Hij keek niet op van zijn schaakbord en zei alleen maar: ‘Is goed, jochie.’
‘Ik ga nog even naar de bieb!’ riep ik tegen m’n moeder.
‘Gezellig, doe je haar ouders de groeten?’ riep ze terug.

Ik baande me een weg over het Grote Plein, waar net de kerstavondmarkt was begonnen. Het rook er naar houtvuur en uit de speakers kwam irritante kerstmuziek. In de bieb met haar dikke muren was het stil. Ik was de enige bezoeker. De biebman begon de computers al af te sluiten. Ik leende *Alleen op de wereld* van Hector Malot. Daarna wenste ik hem fijne kerstdagen.

‘Trek de deur maar achter je dicht,’ zei hij. ‘Er komt toch niemand meer en ik moet nog even naar de kelder.’

Langzaam liep ik naar de uitgang. De biebman was naar de kelder verdwenen. Met een stevige klap deed ik de deur vanbinnen dicht. Dat móét hij gehoord hebben: het is een heel dikke zware deur. Onze bieb zit in een oud bankgebouw met een deur van keihard eikenhout, die nog geen krasje oploopt bij een plofkraak.

En daar stond ik dan, met *Alleen op de wereld*. In de bibliotheek. Ja, in de bieb. Want ik ging kerst vieren in de bibliotheek. Alleen. Maar niet eenzaam. Ik bedoel: met al die boeken kun je je toch niet eenzaam voelen?

Met m'n schoenen in m'n hand sloop ik naar de wc's, en stapte een van de hokjes in. De biebman kwam weer naar boven, ik hoorde hem sloffen over de stenen trap. Toen gingen alle lichten uit, ook in de wc's. Z'n slepende stappen klonken steeds verder weg. Het geluid van de sleutel in het slot van de dikke deur was het laatste dat ik hoorde. Nog een minuut of vijf wachtte ik, en toen kwam ik uit m'n schuilplek. Mijn kerstfeest kon beginnen.

Eerst pakte ik m'n rugzak uit. Ik had drie dingen meegenomen: een zaklamp, een tandenborstel, en mijn knuffel Beermans. Natuurlijk kan ik best zonder Beermans, maar vorig jaar na kerst zag hij eruit alsof hij door alle kinderen als servet was gebruikt.

Daarna inspecteerde ik de koffiehok. Er staan altijd lekkere broodjes in de vitrine, en ook muffins en dikke koeken met glazuur. Maar de vitrine was leeg.

Er was helemaal niks te eten. Niks! In de koelkast lagen twee plakjes kaas. Twee. In de glazen pot naast het koffieapparaat zaten drie koekjes. Drie. Ik at er eentje op. Nu had ik dus nog een koekje met kaas voor eerste kerstdag en een koekje met kaas voor tweede kerstdag.

‘Altijd een paar stappen vooruitdenken, jochie,’ zegt mijn vader vaak tegen me. Ik snap nu pas wat hij bedoelt.

Ik ging in de grote voorleesstoel zitten lezen. *Alleen op de wereld* was toch een beetje te zielig. Eerst maar een Donald Duck. Maar m’n maag rammelde en ik had het koud gekregen en ik vond er opeens niks meer aan. Ik rende wat rond de boekenkasten om warm te worden. Daar kreeg ik nog meer honger van. Al na een uur had ik de koekjes en de kaas op.

Misschien kon ik toch maar beter naar huis gaan. Niet voor mezelf hoor, maar m’n ouders waren vast erg ongerust. Gelukkig ben ik nogal klein en dun; ik kan makkelijk door een raampje naar buiten kruipen.

Er was alleen geen raampje dat open kon. Geen een! Het waren allemaal ramen van dik veiligheidsglas die potdicht zaten.

‘Nu heb ik toch wel een serieus probleem,’ zei ik tegen Beermans.

Hij keek wat schaapachtig terug.

Opeens hoorde ik een heel raar geluid: klepper, ratelderatel, plof.

Even later weer: klepper, ratelderatel, plof.

Er bestaan natuurlijk geen biebspoken, maar dit was echt wel maf. Ik sloop het gebouw rond om te kijken waar het geluid vandaan kwam, samen met Beermans, want die wilde ik niet alleen laten. En opeens wist ik het: de brievenbus! Die grote klep aan de zijkant van de bieb waar je boeken in kunt gooien na sluitingstijd. Die glijden dan via een rolband een grote bak in. Helaas paste alleen m’n arm door de brievenbus, maar ik ben enorm slim: ik zwaaide met m’n rode sjaal naar buiten en riep heel hard ‘HELP!’ En nog een keer ‘HELLUP!’

Niemand die me zag of hoorde. Het was druk op de kerstmarkt en een kerstman schreeuwde de hele tijd 'johoho'. Ik wou dat die man z'n waffel effe hield. 'Wat nu?' zei ik tegen Beermans.

En echt, door de manier waarop hij naar me keek, heel intelligent, kreeg ik een geweldig idee, briljant gewoon. Ik rende naar de kleuterboeken en pakte een stapel Nijntjes uit de kast. Van die dunne, kleine, stevige, vierkante boekjes. Wie heeft ooit gezegd dat een frisbee rond moest zijn?

Ik frisbeede een Nijntje naar buiten. Niet ver genoeg. Moest er nog even in komen. Telkens als er mensen in de buurt van de bieb kwamen, deed ik een poging, maar ze keken niet op of om.

Er kwam een nieuw doelwit aan, een vrouw met een klein meisje. Het kind had een groen jasje aan. Ze leek wel een kerstboom. Ik dacht: nu of nooit. Met een enorme zwaai gooide ik Nijntje naar het kerstboompje, dat zich meteen op de grond liet vallen en keihard begon te huilen. Zwaar overdreven. Het was maar een Nijntje, geen dikke Harry Potter of de Grote Bosatlas. Maar het werkte. De moeder keek mijn kant op.

'Help,' riep ik door de brievenbus. 'Hellup! Ik zit opgesloten.'

Ze gluurde naar binnen.

'Mevrouw, wilt u mijn ouders waarschuwen? Ze wonen in de Korte Langstraat nummer 1; dat is hier vlakbij.'

Binnen tien minuten stond mijn vader bij de brievenbus. Hij grijsde.

'Zooo, jochie,' zei hij, 'hoe is het daar?'

'Ik heb vreselijke honger,' zei ik. 'Hadden jullie me nog niet gemist?'

'Eh... nee... ik... ja, eh, nou, je moeder dacht dat je bij Bibi was. Maar ik ga je hieruit halen, hoor. Effe bellen.'

Eerst kwam de politie met een rol afzetlint, toen de brandweer met een ladder. Daarna een man van de gemeente met een dikke bril. En tot slot de burgemeester, op hoge hakken en met een rendiergewei in haar haar.

Iedereen was aan het bellen. De redding was nabij. Dacht ik. Maar. De man van de bieb zat met sleutel en al in de trein naar Berlijn en de brandweer mocht de deur niet openbreken, zei brillemans van de gemeente. 'Dit is een rijksmonument,' zei hij. 'Ontworpen door de beroemde architect Zussemezo, dus daar blijft iedereen met z'n tengels van af.' De burgemeester knikte en stuurde de politie en brandweer weg. 'En jij,' zei ze tegen mij, 'jij moet maar wachten tot de bibliothecaris terug is.' En tegen mijn vader: 'Hij zal heus niet van de honger omkomen: u kunt hem voeren via de brievenbus. Zalig kerstfeest, allemaal. Ik ga naar huis. Wat een gedoe zeg. En dat op kerstavond. Ik heb wel wat beters te doen.' M'n vader zei dat hij ook naar huis ging om met m'n moeder te overleggen. 'Laat je me hier dan helemaal alleen?' vroeg ik. 'Als er niemand uit kan, kan er ook niemand in, moet je maar denken,' zei hij. 'Ik kom straks weer terug met wat eten. En een dekentje.' Daar zat ik dan weer, in m'n eentje in de bieb. Ik voelde me nog alleniger dan eerst. Wat als mijn vader met z'n verstrooide kop mij helemaal vergat? Ik kroop op de zitzak en trok m'n jas over me heen. Die burgemeester had makkelijk praten, met haar 'zalig kerstfeest'. Ze vond een rijksmonument zeker belangrijker dan een mensenleven.

Kennelijk was ik in slaap gevallen, want ik schrok wakker van Mariah Carey die keihard *All I want for Christmas is youhouhou* door de bieb tetterde. Ik rende naar de brievenbus. Iemand had een speaker-tje naar binnen geschoven. Ik gluurde naar buiten. En daar, aan een grote lange tafel onder een partytent, zaten mijn ouders en al hun gasten, met dikke jassen aan en mutsen op. Op tafel stonden dampende pannen met eten, en glazen gevuld met druivensap en wijn. Overal brandden kaarsen en ze hadden zelfs de kerstboom meegenomen.

‘Eerst een soepje?’ zei m’n vader, die het dichtst bij de brievenbus zat. En hij schoof een bord klotsende tomatensoep door de klep. Ik slurpte het naar binnen. Daarna kwam de kalkoen door, met aardappelkroketjes en stoofpeertjes en cranberrymoos. De hele kerst, dag en nacht, bleef er wel iemand bij de brievenbus zitten om mij gezelschap te houden en eten naar binnen te schuiven. Nooit eerder heb ik zo lekker en zo veel gegeten.

Op de ochtend na kerst werd ik bevrijd. De biebmans zei wel honderd keer sorry, maar dat hij toch echt dacht dat hij een deur had horen dichtslaan. Ik mocht tot nieuwjaar elke dag gratis broodjes komen eten. ‘Eh, dat hoeft echt niet hoor,’ zei ik. Nooit eerder heb ik me zo geschaamd. Het halve dorp was uitgelopen en stond te klappen toen ik met m’n rugzakje de biebmans uit liep. Ze gooiden met confetti en riepen dat ik een held was. Een verslaggever van de dorpsradio duwde een microfoon onder m’n neus en wilde weten wat er door me heen ging. Een fotograaf vroeg of ik nog even wilde poseren bij de levensreddende brievenbus. Een brandweerman veegde met een grote rode zakdoek z’n ogen af en m’n moeder kneep me zowat fijn in haar stevige armen. Ik wilde alleen maar naar huis. ‘Jij hebt wat in te halen,’ zei m’n moeder. ‘Volgend jaar kerst maken we er een extra groot feest van.’ Mijn vader fluisterde in m’n oor: ‘Volgend jaar kerst ga ik mee naar de biebmans.’

© tekst: Annet Huizing © deze uitgave: Uitgeverij Delubas, Drunen | www.delubas.nl
Auteur: Annet Huizing | Illustrator: Peter-Paul Rauwerda
Redactie: Henriette Raudszus, Yoïn van Spijk | Vormgeving: Carla van Dijk
Alle rechten voorbehouden.